
תפלת שהרית-101 Tefila

Introduction

The purpose of this series of classes is to improve our involvement in **תפילה** by reviewing fundamental concepts that govern **תפילה**:

1. The Rules That Led To The Choice Of The Words And Structure Of The **תפילות**;
 2. The Inclusion Of Specific Words Within The **תפילות**;
 3. The Role Of The **שליח עיבור**.
-

The Rules That Led To The Choice Of The Words And Structure Of The Tefilos

The first rule that we will study is the following:

חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום.

Translation: A person is obligated to recite 100 Brachos each day.

That there are fifty-four (54) **ברכות** within **תפלת שהרית** is testimony to the important role that **ברכות** play within out **תפילות**. The question that needs to be answered is why **הזו"ל** mandated that we recite one hundred (100) **ברכות** each day.

That the rule is an important one is attested to by **רב עמרם גאון** when he opens his **תשובה** to the Jewish community of Barcelona, Spain, which became known as **גאון**, the first Siddur, by citing the rule. It is also the rule that opened many of the commentaries to the **סידור** that were authored by our **ראשונים** in the Middle Ages. The **סידור רש"י** is one example:

[א] (א) תניא היה ר' מאיר אומר חייב אדם מישראל לברך מאה ברכות בכל יום, (ב) ובגמרא דארץ ישראל גרסינן הכי, תני אין לך אדם מישראל שאינו עושה מאה מצות בכל יום, (ג) ישנאמר מה די אלהיך שואל מעטך (דברים י"י"ב) (ד) אל תקרי מה אלא מאה, (ה) ולכך תיקן דוד מלך ישראל כשהודיען|הו יושבי ירושלים שמתים מישראל מאה בני אדם בכל יום, (ו) ותיקן מאה ברכות, דכתיב גאון דוד בן ישי ונאום הגבר הוקם על (ש"ב כ"ג א'), (ז) על בנימטריא מאה הוי

[א] (ב) תניא היה ר' מאיר אומר, מנחות ס"ג ע"ב, ונכע מסדור רב עמקם גאון (ויארשא תרכ"ח) דף א' ע"א, וכן הוא בסחזור ויטרי בתחלתו, ובפרס הגדול סי' ה' בתוספת דברים, ובשבלי הלקט סי' א', ובארורות חיים סרבינו אחרן הכתן מלונול דין מאה ברכות סי' א', ובהסנתיו ע"ד 6, והנה כביי ב' מסדור רש"י חסר ההתחלה וסתחיל האורו, דאמרינן התם לפניו בורא פרי האדמה, והוא לחלן בס' קכ"ו באמצע וחסרים הרבה דשים אשר נאכדו באורך חוסו, (ג) ובגמרא דארץ ישראל גרסינן הכי, הוא כירושלמי סוף ברכות, וכ"ה בתוספתא סוף

תפלת שחרית-101 Tefila

The Inclusion Of Specific Words Within The Tefilos

Everyone should maintain a list of words found within תפילה that have special meaning to them and which they look forward to reciting each day. That said, I am not sure that everyone has made that list. Perhaps some need help in identifying such words.

It is also important to note that some words and phrases are found multiple times within the תפילות. As a result, we need to ask: why were those words given special treatment?

Here is an example of a phrase that is found three times in תפלת שחרית on weekdays and four times in תפלת שחרית on שבת and יום טוב; i.e. מתיר אסורים:

ברכות השחר:
ברוך אתה ה' א-להינו מלך העולם, מתיר אסורים.
הלל יומי:
ה' מתיר אסורים.
שמונה עשרה, ברכה ב' (גבורות):
ומתיר אסורים.
נשמת:
והמתיר אסורים.

Why did this phrase merit being recited multiple times within תפלת שחרית? Does this phrase always carry the same meaning in each of its references?

The Role Of The שליח ציבור

The שליח ציבור serves three important functions:

1. To recite the ברכות out loud for the benefit of those who cannot read the words of the תפילות and who need to fulfill their obligation to perform the מצודה of תפילה by answering אמן to the ברכות recited by the שליח ציבור.
2. To enhance the experience of תפילה for those present.
3. To serve as advocate for those present and by operation of law, for כלל ישראל.

I will be focusing on the second role that the שליח ציבור plays; to enhance the experience of תפילה for those present.

תפלת שחרית-101 Tefila

What can a שליח ציבור do to enhance the experience of תפילה for those present?

1. Recite the words of the תפילות slowly, clearly and with the correct pronunciation.
2. Recite the words of the תפילות in a pleasant sounding manner.
3. Engage those present through responsive prayer.

Everyone knows the first two rules. It is the third rule that has been neglected.

The misunderstanding that many have is that our תפילות present limited opportunities for the שליח ציבור to engage those present in responsive prayer. They think that the opportunities are limited to ברכו, קדושה, and קדיש; those parts of our תפילות that are known as דברים שבקדושה. I would like to suggest that many more opportunities exist.

Anyone who has participated in תפילה בניבור in a synagogue that follows the Sephardic Nusach is immediately struck by how often the congregation chimes in while the שליח ציבור is reciting the תפילות out loud. You can sense that the members of the congregation wait in anticipation for those moments to respond or to join with the שליח ציבור in what he is saying.

I am not suggesting that Ashkenazic congregations adopt the Sephardic customs. Instead, I am proposing that the שליח ציבור and the congregation take advantage of the many opportunities for congregational responses, beyond דברים שבקדושה, that the Ashkenazic Siddur presents. Those opportunities are the responsibility of the שליח ציבור to broadcast. It does not have to be done in a dramatic fashion. Sometimes it just requires the inflection of the שליח ציבור's voice. Here is one example:

וכלם פותחים את פיהם בקדושה ובטהרה, בשירה ובזמרה, ומברכים ומשבחים, ומפארים ומעריצים, ומקדישים וממליכים-את שם הא-ל, המלך הגדול, הגבור והנורא, קדוש הוא.

When the שליח ציבור reaches the word: ממליכים, he must continue with the words: את הא-ל, etc. The period in the sentence comes after the words: קדוש הוא and not after the word: וממליכים. The congregation should join him by responding loudly with: את שם הא-ל, המלך הגדול, הגבור והנורא, קדוש הוא.

In a similar fashion, the שליח ציבור needs to recite the subsequent lines as if he is reciting the קדושה דיצר because when a group of ten men recite קדושה, those words rise to the level of a דבר שבקדושה.

I invite you to join me in exploring whether reviewing these concepts of תפילה results in a more meaningful engagement with תפילה.
